

HỒI THỨ BỐN MƯỜI BA

NHÂN TỬU HỨNG BA NGƯỜI KẾT NGHĨA

Luồng hàn khí như một giây băng lạnh chuyền đi. Chỉ trong khoảng khắc, Thạch Phá Thiên cảm thấy toàn thân đều bị cứng đờ. Chàng vội vận nội lực để chống lại thì luồng hơi lạnh dần dần tan đi rồi khắp mình mẩy chân tay cảm thấy thư thái vô cùng. Chẳng những chàng không thấy giá lạnh mà trái lại trong người ấm áp du dương. Bất giác chàng lớn tiếng khen:

-Rượu ngon thiệt !

Chàng không nhịn được lại nhắc bầu lên, mở nút ra uống hai hớp nữa. Rồi chàng lại vận nội lực cho hơi lạnh tiêu tan ra cảm thấy trong người càng khoan khoái hơn.

Thạch Phá Thiên thích quá trầm trồ ca ngợi:

-Từ thuở cha sinh mẹ đẻ chưa ba giờ tại hạ được uống thứ rượu ngon tuyệt như bữa nay. Đáng tiếc là thứ rượu này quý trọng và hiếm quá, không thì tại hạ uống một sạch.

Bỗng thấy gã béo mập nhăn mặt ra chiều kinh dị, nói:

-Tiểu huynh đệ ! Nếu chú quả tửu lượng hơn người thì cứ uống cạn cả bầu rượu cũng được, đừng ngại chi hết.

Thạch Phá Thiên cả mừng hỏi:

-Đại gia nói thiệt chẳng ? Nhưng tại hạ sợ vị đại gia này không vui lòng.

Gã gầy nhom lạnh lùng:

-Trong bầu đỏ của đại gia đựng rượu độc còn ngon hơn nữa. Người có muốn uống thử không ?

Thạch Phá Thiên đưa mắt nhìn gã béo mập để hỏi ý. Gã béo mập thở dài nói:

-Chú còn nhỏ tuổi, nội công đã cao cường đến thế, mà bây giờ bỗng dưng chết uống thì thật là đáng tiếc !

Gã vừa nói vừa cởi cái bầu rượu đỏ choé ra đặt xuống đất.

Thạch Phá Thiên nghĩ bụng:

-Hai người này cũng ưa nói giỡn. Nếu là rượu độc thật thì sao chính họ lại uống vào ?

Chàng cầm bầu rượu đỏ lên mở nút ra. Một mùi thơm ngào ngạt đưa lên mũi. Chàng liền uống một hơi.

Lần này chàng uống rượu ở bầu đổ vào, không cảm thấy giá lạnh, nhưng trái lại ruột nóng như lửa đốt.

Thạch Phá Thiên kinh hãi la lên một tiếng:

-Úi chao !

Rồi dường như không chịu được, chàng nhẩy vọt lên. Chàng vội huy động nội lực trấn áp quả nhiên đẹp được cơn nóng, tựa hồ ngọn lửa hồng bị tắt ngấm. Chàng la lên:

-Thứ rượu này ghê gớm quá!

Nhưng lạ thay! Luồng nhiệt khí trong bụng vừa tiêu tan, toàn thân chàng lại khoan khoái vô cùng!

Gã béo mập hỏi:

-Nội lực chú em rất thâm hậu. Bây giờ chú uống hết cả hai bầu được không?

Thạch Phá Thiên cười đáp:

-Một mình tại hạ đâu dám uống hết. Ba người chúng ta có duyên hội ngộ. Nếu chúng ta kết bạn với nhau rồi cùng uống rượu nhắm thịt heo. Như vậy có hay hơn không? Nào! Xin mời đại gia!

Chàng nói xong cầm bầu rượu đưa sang.

Gã béo mập đáp:

-Chú em đã có ý ấy. Vậy ta phải liều mạng để bồi tiếp "Người quân tử"!

Gã nói xong đón lấy bầu rượu giơ lên uống một tợp rồi đưa bầu lại cho Thạch Phá Thiên nói:

-Chú uống nữa đi!

Thạch Phá Thiên lại uống một tợp rồi cầm bầu rượu đổ đưa cho gã gầy nhom nói:

-Xin mời đại gia!

Gã gầy nhom biến sắc đáp:

-Ta uống rượu của ta thôi!

Gã cầm bầu rượu màu lam lên uống một tợp rồi đưa cho Thạch Phá Thiên.

Thạch Phá Thiên biết là uống tợp rượu nóng rồi lại xen tợp rượu lạnh cho hai thứ hoà lẫn với nhau càng tốt. Chàng liền đón lấy bầu rượu màu lam uống một hơi dài.

Chàng thấy cả hai gã trợn bốn mắt lên nhìn mình, hiểu ý ngay liền chữa thẹn nói:

-Xin lỗi hai vị. Tợp rượu này tại hạ uống tham quá.

Gã gầy nhom vẫn một giọng lạnh lùng:

-Người muốn trở tài hảo hán thì càng nốc nhiều càng hay.

Thạch Phá Thiên cười đáp:

-Nếu uống đến đây mà chưa phải thì chúng ta quay về thị trấn trước mặt kia mua một hũ lớn uống cho kỳ thích. Tại hạ đã có tiền đây. Có điều tại hạ e rằng không tìm đâu được thứ rượu ngon như thế này.

Chàng nói xong lại cầm bầu rượu giơ lên uống một tợp rồi đưa bầu cho gã mập. Gã mập ngồi xếp bằng dưới đất ngấm ngấm vận công lực rồi mới uống một hơi. Gã thấy Thạch Phá Thiên uống hết tợp lớn này đến tợp lớn khác mà không sao cả thì lại kinh dị.

Nguyên gã mập và gã gầy này đều là những tay cao thủ võ công tuyệt đỉnh. Có điều mỗi người luyện công tương phản nhau.

Gã béo mập luyện theo đường lối dương còn gã gầy nhom lại theo lối âm nhu. Trong bầu rượu của từng người đều đựng rượu thuốc để tăng bổ nội lực cho mình. Trong bầu rượu đó đựng rượu thuốc rất nóng nhiệt. Còn bầu đựng chất thuốc cực hàn lãnh.

Hai bầu rượu thuốc này rất nhiều dược liệu mà hai gã đã mất nhiều năm và tốn lắm công phu mới có thể luyện nên được. Tính dược cực kỳ mãnh liệt nên nếu người kém công lực thì đúng là thuốc độc vì rượu vừa lười vào một chút cũng mất mạng ngay.

Hai gã này công lực rất cao thâm nhưng khi uống vẫn phải thêm một thứ thuốc để hoà hoãn phần mãnh liệt của dược liệu mới uống được mấy tợp mà không đến nỗi trúng độc. Có điều là nếu gã mập uống lầm phải thứ rượu lạnh hay gã béo mập rượu nóng thì lập tức mất mạng ngay đương trường gân cốt co rúm lại, thất khiếu ứa máu tươi chết ... thê thảm.

Hai gã thấy Thạch Phá Thiên uống bừa bãi và nhiều như vậy mà chàng không sao hết thì làm gì họ chẳng kinh hãi.

Hai gã tuy chẳng biết nhiều hiểu rộng. Võ học trong thiên hạ mười phần biết được đến tám chín. Nhưng không khi nào bọn họ ngờ tới Thạch Phá Thiên đã gặp được kỳ duyên chàng học "Hàn ý miên chưởng" là một loại võ công âm nhu, sau chàng lại học được "Viêm Viêm công" là môn dương cương ở Tạ Yên Khách. Hai thứ võ công một âm một dương ấy xung khắc nhau làm cho chàng sắp chết đến nơi thì lại gặp được kỳ tích khiến cho hai luồng âm dương giao thông hoà hợp mà công lực tăng tiến vô cùng.

Sau đó chàng nhờ bộ tượng La Hán của Đại Bi Lão nhân tặng cho luyện thành môn "La Hán Phục Ma Thần Công" thì hai luồng âm dương đã giao hợp trong thân thể chàng và dĩ nhiên không còn thứ chất độc nào ở ngoài xâm nhập vào được nữa.

Thạch Phá Thiên uống những thứ rượu thuốc này vào miệng khác nào đao gát kiếm thừa, nhưng sau khi bị nội lực chàng tiêu hoá rồi thì trong khoảnh khắc nó lại tăng bổ công lực cho chàng.

Thạch Phá Thiên uống rượu của hai gã đem đến rồi, cảm thấy bản khoản trong dạ. Chàng nướng thêm thịt heo rừng và dành những miếng ngon lành cho hai gã. Chàng lại luôn miệng khuyên mời họ uống rượu.

Hai gã cho là chàng có ý uống rượu độc là để thử nội lực. Khi nào họ chịu thua trận đương trường, đành miễn cưỡng cùng chàng đối ẩm. Nhưng họ ngấm ngấm lấy thuốc hoàn giải độc ra, len lén bỏ vào miệng nuốt.

Lúc nào hai gã cũng ngó Thạch Phá Thiên chằm chằm thì thấy chàng vẫn không uống một thứ gì khác để giải rượu cả.

Thần công Thạch Phá Thiên thật là hiếm có trên đời khiến hai gã phải kinh ngạc không hiểu chàng thiếu niên anh hùng tự đâu mọc ra?

Gã béo mập thấy Thạch Phá Thiên uống một tợp rượu trong bầu đỏ rồi lại đưa sang cho mình, gã đón lấy bầu rồi hỏi:

-Nội lực của tiểu huynh đệ cao thâm khôn lường, khiến cho tại hạ phải khâm phục. Vậy tiểu huynh đệ cho biết quý tính đại danh?

Thạch Phá Thiên chau mày đáp:

-Vấn đề này thiệt khiến cho tại hạ phải điên đầu. Ai đã gặp tại hạ liền cho ngay là người họ Thạch còn ai chưa biết là hỏi ngay họ tên. Thực ra tại hạ cũng không phải họ Thạch hay đúng hơn là không họ không tên đại gia hỏi câu này, tại hạ không biết đường mà trả lời.

Gã béo mập bụng bảo dạ:

-Thằng lỏi này giả ngây giả dại, tìm cách thoái thác, không chịu xưng tên.

Gã lại nói:

-Vậy tôn sư là ai? Tiểu huynh đệ là môn hạ phái nào, cây nhà nào?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Sư phụ tại hạ họ Sử thường kêu bằng Sử bà bà. Đại gia đã gặp gia sư bao giờ chưa? Lão gia là tổ sư sáng lập ra phái Kim Ô. Tại hạ là đại đệ tử đời thứ hai phái đó.

Cả hai gã mập, ốm cùng lẩm bẩm:

-Thằng lỏi này khéo nói nhăng. Tất cả các môn phái trong thiên hạ mình đều biết hết, không sót phái nào. Làm gì có phái Kim Ô? Có ai là Sử bà bà đâu?

Gã mập liền nhân cơ hội đối đáp này không uống rượu. Gã cầm bầu đưa lại cho Thạch Phá Thiên và nói:

-Té ra tiểu huynh đệ tử phái Kim Ô mới sáng lập. Thảo nào bản lãnh phi thường! Mời chú uống rượu đi!

Thạch Phá Thiên thấy gã chưa uống đã đưa bầu rượu cho mình thì nghĩ thầm:

-Y mãi nói chuyện quên cả uống rượu.

Chàng liền nhắc:

-Đại gia chưa uống mà.

Gã mập hơi đỏ mặt lên hỏi:

-Vậy ư?

Gã cố ý trốn tránh không uống lại bị Thạch Phá Thiên móc ra, làm gã tức tối vô cùng.

Gã có biết đâu Thạch Phá Thiên vì hảo ý mà nhắc gã. Kể cả hai tộp gã uống lúc đầu tiên cho đến bây giờ tổng cộng là tám tộp rồi. Nếu còn uống nữa dù gã có uống thuốc giải rồi cũng gây thành hại lớn cho sức khỏe.

Gã cầm bầu giơ lên ghé vào miệng, cổ họng giả vờ nuốt ừng ực nhưng gã đã ngậm chắc hai hàm răng thì khi hạ bầu xuống, rượu lại chảy vào bầu.

Gã béo mập làm cách này dĩ nhiên không qua mắt gã gầy nhom được.

Gã gầy nhom cũng uống theo kiểu gã béo mập tức là không để rượu trôi xuống cổ họng.

Như vậy thì bề ngoài nếu chú một tộp anh một tộp mà thực ra hai bầu rượu đầy thì trong mười phần có đến bảy, tám chui vào bụng Thạch Phá Thiên.

Nguyên tửu lượng chàng cũng không lớn lắm, nhưng nhờ có nội lực thâm hậu chàng mới chống đỡ được. Có điều rượu độc này tuy chỉ có lợi chứ chẳng có hại gì cho chàng song chàng uống nhiều quá cũng ngà ngà say và tửu nhập ngôn xuất mỗi lúc chàng nói một nhiều. Chàng kể hết chuyện A Tú sang chuyện Đinh Đinh Đang Đang...

Hai gã nghe chẳng hiểu gì hết.

Gã béo mập lắm bầm:

-Bữa này bọn mình hai người mà không thắng được một. Nếu tin này đồn ra ngoài thì hỏng bét. Huống chi sau khi gã uống hết hai bầu rượu độc, tất gã dỡ thủ đoạn ghê gớm. Người ta thường nói rằng: "Lượng nhỏ sao phải người quan tử. Không độc sao nên đáng trọng phu".

Gã nghĩ vậy rồi đưa mắt ra hiệu cho gã gầy nhom.

Gã gầy nhom hiểu ý, liền thò tay vào bọc bóp nát vỏ sập bọc ngoài lấy ra một viên "Cửu cửu hoàn" cầm trong lòng bàn tay. Gã chờ Thạch Phá Thiên uống một tộp rồi đưa tay ra làm như vuốt nước miếng còn dính ở miệng bầu, mà thực ra gã đã khôn khéo bỏ vào trong bình viên "Cửu cửu hoàn".

Gã cầm bầu rượu từ từ lắc mấy cái cho thuốc tan, nhưng vừa lắc gã vừa làm bộ xem rượu còn nhiều hay ít. Miệng tấm tắc khen:

-Rượu ngon quá! Thiệt là tuyệt!

Lúc gã gầy nhom hành động thì gã béo mập cũng lấy trong bọc ra viên "Liệt hoả đan" bỏ lén vào trong rượu.

Thạch Phá Thiên vẫn tưởng mình gặp được hai tay nghiện rượu khăng khái và hào hiệp, chàng cứ uống tràn và ăn thịt heo. Chàng có ngờ đâu hai gã lạ mặt này lại ngấm ngầm hại mình.

Bổng nghe gã béo mập nói:

-Tiểu huynh đệ! Trong bầu rượu còn ít lắm mà tửu lượng chú rất cao. Vậy chú uống một hơi cạn sạch đi!

Thạch Phá Thiên cườ đáp:

-Hai vị đã có lòng thành thực thì tại hạ đâu dám khách sáo.

Chàng cầm cái bầu màu lam lên toan uống, nhưng chợt nhớ ra điều gì, chàng nói ngay:

-Lúc tại hạ ngồi thuyền trên sông Trường giang có nghe Đinh Đinh Đang Đang nói chuyện. Nếu bên trai bên gái tình đầu ý hợp thì kết nghĩa phu thê, còn trai với trai vừa gặp nhau đã nên thân mật như tình cố cựu thì kết nghĩa huynh đệ. Nay được hai vị tại gia không rẻ bỏ tại hạ. Vậy ba chúng ta sau khi uống cạn hai bầu rượu, chúng ta kết làm anh em để rồi đây thỉnh thoảng lại cùng nhau uống rượu. Hai vị nghĩ sao?

Gã béo mập chỉ sợ chàng không uống nữa vội nói:

-Hay lắm! Hay lắm! Như thế thì còn gì bằng. Chú uống cạn bầu rượu này đi đã.

Thạch Phá Thiên quay lại hỏi gã gầy nhom:

-Còn đại gia đây có đồng ý không?

Gã gầy nhom đáp:

-Cung kính không bằng tuân mệnh. Tiểu huynh đệ đã có mỹ ý. Ha ha! Tại hạ khi nào còn không ưng thuận.

Thạch Phá Thiên lúc này mười phần đã say đến tám chín. Chàng cao hứng vô cùng, ngửa mặt dốc bầu rượu lên uống một hơi cạn sạch. Nhưng bây giờ chàng không cảm thấy giá lạnh khó chịu như trước nữa.

Gã béo mập vỗ tay reo:

-Tửu lượng cao quá! Tửu lượng cao quá! Trong bầu rượu của tại hạ cũng còn một chút, tiểu huynh đệ đánh bạo uống hết đi rồi chúng ta kết bái huynh đệ.

Thạch Phá Thiên đầu óc lơ mơ đang lúc hứng chí. Tuy chàng bản tính thành thực nhưng uống nhiều rượu va đời cũng không khỏi nổi lòng hào hiệp. Chàng đón lấy bầu rượu đổ chẳng ngần ngại gì uống một hơi cạn sạch.

Hai gã đưa mắt nhìn nhau trong bụng nghĩ thầm:

-Cửu cử hoàn và Liệt hoả đan là hai thứ thuốc độc vào bậc nhất thiên hạ. Cửu cử hoàn tập hợp chín lần chín là tám mươi một thứ cây cỏ chất độc chế luyện ra. Liệt hoả đan tuy ít độc hơn, song nó là những chất kỳ độc như "Hạc đình hồng" "tỳ sương" nước dãi rắn độc, nhện độc cũng ghê gớm vô cùng! Bất luận là cửu cử

hoàn hay Liệt hoả đan chỉ cần liệng một viên xuống sông hay xuống giếng là đủ làm cho cả một thôn xóm hàng mấy trăm người bị trúng độc mà chết hết. Bây giờ lại cả hai thứ mà không giết chết được gã thì còn nói gì nữa?

Hai gã còn đang ngẫm nghĩ thì quả nhiên Thạch Phá Thiên cheo chéo lên:

-Ủi chao! Nguy rồi! Tại hạ đau bụng dữ quá.

Chàng ôm bụng vẹo lưng đi mà la.

Hai gã một mập một gầy, đưa mắt nhìn nhau mỉm cười. Gã mập giả vờ hỏi:

-Sao? Tiểu huynh đệ đau bụng ư? Chắc vì chú ăn nhiều thịt heo rừng quá đấy thôi.

Thạch Phá Thiên vẫn la:

-Không phải đâu. Trời ơi! Đau chết người được.

Chàng vừa la vừa nhảy vọt lên.

Hai gã cũng đứng dậy. Chúng nghĩ bụng:

-Thằng lỏi này sắp chết đến nơi, chắc gã sẽ đánh một đòn thật nặng.

Hai gã ngầm vận nội lực chuẩn bị sẵn sàng để lúc cần sẽ ra tay đối phó. Chúng cho rằng công lực ghê gớm của chàng thì thế công tất mãnh liệt phi thường.

Không ngờ Thạch Phá Thiên lại vung chưởng đánh vào một cây lớn. Chàng càng la dữ dội hơn:

-Trời ơi! Đau thế này thì chết mất!

Ruột chàng đau như vụn. Chàng vội vận nội lực để cố hoá giải những chất độc trong bụng, ngờ đâu chữ Cửu cửu hoàn và Liệt hoả đan này không phải tầm thường. Chàng càng vận khí thôi thúc cơn đau càng dữ dội.

Thạch Phá Thiên đau quá cơ hồ ngất xỉu. Toàn thân co rúm lại. Chân tay run bần bật.

Giữa lúc chàng đau không chịu nổi chàng vung quyền bên trái đâm mạnh vào gốc cây lớn.

Vừa đánh xong thoi quyền, chàng cảm thấy cơn đau bụng giảm đi đôi phần. Tay phải chàng lại đánh ra một chưởng. Một quyền một chưởng phóng ra rồi trong mình chàng cảm thấy bớt đau nhiều. Nhưng chỉ dừng tay lại một chút là bụng lại đau như một ngàn lưỡi dao kiếm đâm vào.

Thạch Phá Thiên miệng hét be be, chân tay múa loạn lên. Bỗng nhiên chàng thi triển môn võ công mà tự chàng sáng tác ra ở trên đảo Tử yên. Tuy thế võ này chẳng theo đường lối nào hết mà uy thế mãnh liệt phi thường.

Hai gã một mập một gầy ngơ ngác nhìn nhau bất giác thở dài. Hai gã biết Thạch Phá Thiên là một tay cao thủ võ lâm. Trong mình đã trúng chất kịch độc thì lúc lâm tử bao nhiêu công lực toàn thân đang lúc phát tán khác nào con mãnh thú điên khùng, nếu để hai tay chàng ôm được thì nhất định không thoát.

Chúng nghe quyền cước của Thạch Phá Thiên phát ra tiếng gió âm âm. Chiêu thức phần thì giống Tuyết Sơn kiếm pháp, phần lại tựa hồ quyền chưởng của nhà họ Đinh, chúng còn nhận ra có cả gia số của Ma Thiên cư sĩ Tạ Yên Khách lẫn vào.

Thạch Phá Thiên càng đánh càng mau lẹ. Cứ mỗi thoi quyền một chưởng phóng ra thì cơn đau dường như theo nội lực lưu thông rồi tiết ra ngoài.

Hai gã một mập một gầy thấy Thạch Phá Thiên sử dụng những chiêu số giống như Tuyết Sơn kiếm pháp cùng quyền chưởng nhà họ Đinh, tuy nhiên chỉ tương tự mà thôi chứ không đúng hẳn. Thực là những chiêu thức mà bình sinh hai gã chưa thấy bao giờ. Chúng sinh nghi tự hỏi:

-Hay gã là đồ đệ phái Kim Ô nào đó thực?

Võ công hai gã này đã rất mực cao thâm, những chiêu thức của Thạch Phá Thiên dù quái dị song chúng cũng chẳng coi vào đâu. Có điều quyền cước của chàng phát ra những luồng kinh phong ghê gớm khiến chúng ngấm ngầm kinh dị.

Sau chúng thấy Thạch Phá Thiên càng đánh càng mau, kinh phong mỗi lúc một thêm mãnh liệt.

Hai gã bất giác đưa mắt nhìn nhau tủm tủm cười và đều nghĩ bụng:

-Nội lực thăng lôi này tuy kiên cường song võ công chẳng có chi đáng kể. Dù cho chất Cửu cửu hoàn và Liệt hỏa đan không làm cho gã chết được nhưng gã cũng không phải là tay địch thủ của mình. Lúc trước thấy nội lực gã ghê gớm, mình đã tưởng lầm là võ công gã cao thâm vô cùng.

Hai gã nghĩ vậy rồi đâm ra tiếc hai bầu rượu thuốc và hai viên độc hoàn. Giả tí chúng biết sớm thế này thì đã ra tay hạ sát chàng rồi khỏi phí mất bao nhiêu được vật quý báu.

Thạch Phá Thiên múa quyền cước một lúc những chất thuốc kịch độc trong bụng cũng theo nội lực chuyển ra bàn tay, những cơn đau bụng cũng theo đó mà giảm bớt đi. Đến lúc bao nhiêu chất kịch độc thúc đẩy ra khỏi ruột gan chàng không thấy đau nữa.

Thạch Phá Thiên ngất ngưỡng quay về bên đống lửa cười nói:

-Trời ơi, vừa rồi tại hạ thật phải một phen hú vía. Không hiểu những cơn đau bụng từ đâu kéo đến khiến cho tại hạ tưởng như đứt từng khúc ruột cơ hồ mất mạng.

Hai gã một mập một gầy trong lòng vẫn chưa hết kinh dị bụng bảo dạ:

-Trong thiên hạ sao lại có quái vật đến Cửu cửu hoàn và Liệt hỏa đan mà cũng không đủ chất độc làm cho chết được.

Gã béo mập hỏi:

-Bây giờ chú còn đau bụng nữa không?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Tại hạ hết đau rồi

Chàng đưa tay ra cầm lấy một miếng thịt nướng đã cháy thành than. Dưới ánh hoả quang chàng nhìn rõ lòng bàn tay của mình có một chấm đỏ lớn bằng đồng tiền. Bất giác chàng ồ lên một tiếng rồi hỏi:

-Cái này là thế nào?

Chàng lại nhìn tới lòng bàn tay bên trái thì thấy rất nhiều những chấm nhỏ màu xanh biếc.

Nguyên chàng đã thúc đẩy những chất kịch độc từ trong bụng ra lòng bàn tay. Có điều lúc đó chàng không biết vận nội lực thôi thúc đẩy cho chất độc ra hẳn ngoài thân thể, nên vẫn còn ngưng tụ lại ở trong lòng bàn tay.

Gã mập và gã gầy đều hiểu rõ nguyên nhân ngay, bất giác chúng càng yên tâm hơn tự nhủ:

-Té ra thằng lỏi này tuy nội công thâm hậu mà gã không biết vận dụng. Như vậy mình lại càng chẳng có chi đáng sợ gã nữa. Nếu gã không phải được trời phó cho tư chất đặc biệt thì vô tình gã đã được ăn uống tiên thảo, linh chi gì đây thì nội lực mới mãnh liệt đến thế.

Bỗng nghe Thạch Phá Thiên lại nói:

-Vừa rồi chúng ta đã nói đến chuyện kết nghĩa kim lan, tại hạ không hiểu vị nào cao niên nhất, lại chưa tỏ tôn tính đại danh hai vị.

Hai gã một mập một gầy yên trí là Thạch Phá Thiên uống thuốc độc vào rồi sẽ mất mạng ngay lập tức nên buột mieeng ưng thuận cùng chàng bái kết huynh đệ. Ngờ đâu thuốc độc lại không đánh chết chàng được. Hai gã này vốn là người rất tự phụ, đã nói là thực hành. Từ ngày chúng nổi tiếng bản lĩnh cao cường chưa bao giờ đã nói ra rồi lại bỏ đi. Tuy chúng không muốn giao kết với anh chàng nhỏ tuổi khờ dại, nhưng chúng cũng không muốn nuốt lời.

Gã mập hắng giọng một tiếng rồi đáp:

-Ta là Trương Tam nhiều tuổi hơn người anh em là Lý Tứ đây một chút. Tiểu huynh đệ! Chú đã không họ không tên thì kết báo với chúng ta thế nào được?

Thạch Phá Thiên đáp:

-Sư phụ tại hạ đã đặt cho một cái tên là Sử ức Dao . Hai vị cứ kêu tại hạ bằng cái tên này cũng được.

Gã béo mập cười nói:

-Vậy là ba chúng ta bữa nay kết nghĩa anh em rồi đây.

Gã nói xong quỳ một gối xuống đồng dục tuyên bố:

-Trương Tam cùng Lý Tứ và Sử ức Đào bái kết đệ huynh. Từ đây phúc cùng hưởng hoạ cùng đau. Hễ trái lời thề thì Trương Tam sẽ bị thảm tử như con heo rừng để cho người ta nướng ăn thịt. Ha ha! Ha ha!

Hai chữ Trương Tam dĩ nhiên là tên giả. Miệng gã chỉ nói hai chữ Trương Tam trống không chứ chẳng chỉ rõ là mình. Như vậy là gã chẳng có thành ý chút nào.

Gã gầy nhom cũng quỳ xuống cười nói:

-Lý Tứ cùng hai vị Trương Tam và Sử ức Đào kết làm anh em, tuy không sinh cùng ngày nhưng thề chết cùng ngày. Nếu trái lời thề Lý Tứ sẽ bị loạn đao phân thân. Ha ha! Ha ha!

Gã cười lạt luôn mấy tiếng đủ biết gã nói dối.

Thạch Phá Thiên rất chân thành nói:

-Tiểu đệ cùng hai vị ca ca kết làm anh em. Có rượu thịt tất nhường hai vị xơi trước. Có kẻ muốn giết hai vị ca ca, tiểu đệ sẽ đương đầu trước. Nếu không nhớ những lời thề này thì nhà trời sẽ phạt tiểu đệ hàng ngày phải đau đớn như vừa rồi.

Cả hai gã một mập một gầy nghe Thạch Phá Thiên thề thốt chân thành thì không khỏi cảm thấy đôi chút bẽ bàng. Gã béo đứng dậy nói:

-Tam đệ ! Chúng ta có việc gấp bên mình cần phải đi ngay. Vậy chúng ta chia tay cùng tam đệ.

oOo